Dvaadvacátého března nám v klubu CI-5 předvedli svůj um skvělí muzikanti, sdružení do skupiny **Sunny Side** : virtuózní artista, krotící housle, Jirka Králík, neohrožený basista Mirek Prokop, banjový mág Petr Vošta, a v neposlední řadě s kytarou na hrudi Pavel Handlík, hýřící vtipem a blahosklonným úsměvem na své "irsky" růžolící zaoblené tváři. Bohužel, dnes bez účasti absentujícího mandolínisty, za něhož alespoň na poslední třetinu večera veleúspěšně zaskočil Peter Nožina z hostujícího Flashbacku. Bouřlivý sukces sklidil po předvedeném bezkonkurenčním pískání přizvaný, přes své skromné zdráhání naštěstí od stolu vytažený, Petr Králík. Jako host se v prostřední třetině představila kapela **Flashback** reprezentovaná Honzou Kejvalem nejen kývajícím kytarou, ale i výborně na ni hrajícím a zároveň zpívajícím, již zmiňovaným Peterem Nožinou ovládajícím mandolínu, basujícím Janem Šavelem, Ondřej Pethsem rozeznívajícím banjo. Přestože v pseudo-konkurenci (protože se zde nejedná o žádný obchodní boj či soutěžní klání) "domácích" Sunny Side se jejich vystoupení zdá být citelně slabší, má nepochybně velmi slibný potenciál a do budoucna je co rozvíjet.

Jak je v mých reportážích oblíbeným zvykem, nelze nevěnovat zaslouženou pozornost odění účinkujících, a to tentokrát v případě Sunny S. ve stylu dodržujícím pravidlo, aby je v oblecích vpustili -za zlatých dobrých časů - do kostela na americkém venkově. Padnoucí tmavá kvádra doplňují tu vysoké klobouky, tam lesklá vesta, a u všech nezbytná sametová vázanka posetá kamínky. Vše do nejmenších detailů perfektně ladící s celkovou společnou image - na první pohled je nejen poznat, že

Sunny Side

zdroj: www.sunnyside.cz

jednotliví členové uskupení patří k sobě i když je potkáte každého zvlášť třeba o přestávce u baru; ale je i vidět, jak se skutečně zamýšlejí nad tím, jak navenek působí. V tomto srovnání nemohu odolat tendenci okomentovat nesourodý zjev hostující kapely vystupující v konfekci příhodné tak maximálně do lesa na houby. Samozřejmě je důležitější co a hlavně jak pro naše nastražené uši hrají (i když i v této oblasti by se při přísně kritickém zhodnocení našly nedostatky) než co přitom vidí naše zvídavé oči. Ale vizáž (alespoň ty její vnější stránky, jež jde ovlivnit) patří k vystupování pro veřejnost, a podle mého skromného názoru je dosti podstatnou složkou dojmu na diváka. Pokud se kupříkladu přes veškeré nepopiratelné snažení interpretů vyskytne chybka v technice či ujede nějaký ten tón, soudný posluchač vždy rád lidsky omluví zaslechnuté kiksy s poukazem na vysvětlení, že zvukař dnes nemusel mít zrovna svůj den, kapela má za sebou třeba právě nekonečnou cestu z druhého konce republiky, nebo možná chudák ztrémovaný zpěvák celou předcházející noc probděl s obkladem přiloženým na

rozbolavělém zubu.

Ale při zarážejícím pohledu na "modely" v nichž jsou někteří (a co je ještě smutnější, bohužel i některé) schopni vyjít na pódium, nelze občas zkonstatovat nic jiného, než že dotyčný (ale díky estetickému pánubohu, že jich stále ubývá) postrádá prachobyčejný vkus běžného kulturně zběhlého smrtelníka, natož aktivně činného umělce - a není významné zda výtvarně či hudebně působícího, to jde (anebo by mělo jít) ruku v ruce, neboť spolu obě strany úzce souvisí a v ideálním stavu by měly být v rovnováze - předává lidem ze scény své "poselství" a jako takový si vzal za svůj nelehký úkol kultivovat obecenstvo třebas i proti vůli většiny, respektive bez jeho souhlasu, poněvadž si nenápadné výchovy ani nepovšimne; pokud by tomu tak nebylo, a muzikanti by rezignovali na tuto svou vedlejší roli s často slýchanou výmluvou, že je to již přece v dnešní době jedno, hrozí situace že zatímco my předem bláhově vzdáme ošidnou snahu byť bez naděje na vítězství změnit okolní svět, a tím poznenáhlu změní on nás. V kontrastu s hlavní skupinou večera, v tom co mohu přes blankytná skla svých bluegrassových brýlí posoudit, se jim podařil nabídnout výsledek daleko méně působivý.

Nerada bych se někoho dotkla, věřím, že se i oni určitě nefalšovaně snaží, ale co si máme myslet, když zjevně nevěnují elementární pozornost ani tomu, v čem vylezou před publikum. My diváci jsme si taky přece nepřišli vyposlechnout produkci navlečení do pyžama či tepláků. Avšak raději dost už k vizuální stránce koncertu, omlouvám se za k tématu ne zcela patřičné odbočení zabroušením do oboru mého studia, navštívili jsme klubový večer především kvůli hudebnímu zážitku.

V podání obou skupin zazněly skladby zámořské provenience a podle očekávání nezklamaly, a musím říct, že zejména finálovými prvky šetřenými si až na samý závěr do rozlučkové písně všechna naše očekávání ještě předčily: výkony takového Jirky Králíka, dělajícího si s houslemi co si zamane (a co mu spoluhráči za aktivního zapojení povzbuzujícího publika naporoučí:-), jsou pouhými slovy nepopsatelné - dovedete si kupříkladu představit jak hraje nevídaným způsobem, že smyčec nechá podržet náhodnému dobrovolníkovi, a pohybuje na něm (s docílením kýženého zvuku) housličkami? Já se tedy přiznám, že dokud jsem to teď neviděla na vlastní oči, tak ne. Pouze musím zmínit drobnou výhradu: opravili jsme červenou fixkou angličtinářské hrubky pohříchu objevivší se v kolujícím Sunny Menu bluegrassových a country skladeb - to by se u kapely takových kvalit, hrající povětšinou anglosasky znějící písně, asi nemělo stát. Jinak interaktivní výběr repertoáru volený z řad diváků považuji za sympatický dramaturgický tah. Zlí jazykové sice tvrdí, že záměr spočívá v tom, že je kapelník líný sestavovat playlist. Ale tím se diváci nadšeně se spolupodílející na konečné podobě večera, možností vlastního určení co se bude dál hrát, nenechali nikterak odradit. Myslím, že je to opravdu dobrá metoda, zatímco diváci jsou rádi, že se jich také někdo ptá co chtějí slyšet dříve, než jen až když se na závěr začnou jeden přes druhého překřikovat do nesrozumitelného šumu, co by si ihned přáli za přídavek. A hudebníci získají rychle a bez namáhavých průzkumů

zpětnou vazbu co se jejich obecenstvu vlastně líbí.

Celkově to byl uspokojivě strávený večer i díky milému prostředí: interiéru klubu po přestěhování z bývalého omšelého umístění na oprýskané adrese u smíchovského nádraží, se zařízením zbrojařsky vystrojeného lokálu, na opačný novoměstský břeh prospěla změna, jíž doznalo vnitřní vybavení a promítl se nádech pozitivní atmosféry, když prostor prokouknul, světlejší stěny místnosti provzdušnily, přestože zůstává tradiční útulnost vyvedená ve dřevě, působí čistě a úpravně. Na poctivém bytelném baru vystavená přehlídka vypitých lahví inspiruje k vlastní konzumaci a posezení pod příjemně "rozkvetlými" rámečky obrázků láká k případné návštěvě i někdy v době mimo koncertní poslechy. Jediná výtka, směřující k páně Brabánkovu podniku: sledování k žánru neladící-diskohrátky navozující, reflektor pozvolna měnící se v kuželu světla namířeného na hlavy interpretů od žluté přes modrou z červené do zelené a neustále dokola by snad dříve navodilo stav hypnotického spánku, nežli vcítění do poeticky laděné muziky.